

Število otrok in odraslih okrog kapele Sv. Križa je iz leta v leto naraščalo, zato je škofija na pobudo D. Oberžana 1976 tu ustanovila novo župnijo. Za župnijskega upravitelja sem bil imenovan jaz. Župnija je imela majhno dvorano za maše, mini zakristijo in zelo tesno učilnico, v kateri se je tedensko zvrstilo preko 300 otrok. Prva tri leta sem še stanoval v

župnišču Sv. R. Telesa, potem pa 20 let v 11. nadstropju bližnje stolpnice.

Kapelo sv. Križa smo že kmalu po ustanovitvi žpnije želeli povečati, saj je bila ob nedeljah dvakrat nabito polna, mnogi pa so stali zunaj, a je takratni režim bil gluh za naše potrebe! Pozneje, ko so se odnosi v družbi začeli spreminjati in smo 1987 dobili dovoljenje za nadomestno gradnjo, smo z veseljem ugotovili, da je bila tu na delu Božja previdnost. Če bi namreč povečali kapelo, ki je bila v resnici le adaptirana stara hiša, zlepa ne bi mogli iti v rušenje pravkar zgrajenega in postaviti cerkve, kakršna je sedaj, in ki smo je zelo veseli!

Gradnja cerkve je trajala 3 leta. Do tretje faze nam je pomagala škofija, pomoč smo dobili delno tudi iz tujine in od naših rojakov po svetu, veliko breme pa so prevzeli župljani, ki so poleg finančnega deleža žrtvovali veliko prostovoljnega dela. Ob gradnji cerkve se je utrjevalo in oblikovalo tudi župnijsko občestvo. Cerkev je bila dograjena v času, ko se je pripravljala slovenska osamosvojitve, zato je tudi znanilka novih časov ...

Deset let po začetku gradnje cerkve, ko smo si finančno nekoliko opomogli, smo začeli še z gradnjo župnišča in ga dokončali v treh letih. Pri tem delu pa smo bili finančno v glavnem prepuščeni sami sebi.

Ko se danes oziram na minula leta dela in gradnje, ne morem verjeti, da smo vse to zmogli. In zmogli smo, ker smo zaupali v Božjo pomoč. Zavedali smo se, da če »Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo njeni zidarji.«

Včasih se kdo čudi, da sem toliko časa na isti župniji. Vzrokov je več, med njimi tudi ta, da sem rad med našimi župljani in nekatere spremljam že od rojstva, velik izziv pa je bil tudi dolgoletna gradnja, ki jo je bilo treba dokončati.

O svojem poklicu lahko rečem, da sem srečen duhovnik. Rad sem z ljudmi in jim pomagam, a najdem tudi čas za molitev in duhovno poglobljanje. Zadnja leta se bolj posvečam delu z odraslimi in vedno bolj čutim, kako sleherni človeško srce žeja po Bogu. Mnogi ga iščejo v novodobnih duhovnih gibanjih, mnogi po meri svojih človeških predstav ... Vesel sem, če lahko komu od teh pomagam najti Kristusa, ki je edini Odrešenik. Verne kristjane pa spodbujam, naj ohranjajo dragoceni biser vere in ga negujejo ter z branjem Svetega pisma, molitvijo in vključenostjo v župnijsko občestvo krepijo, da ga bodo lahko posredovali mlademu rodu. To je namreč poslanstvo slehernega vernika! Tonček Majc

(Besedilo je objavljeno na pobudo zlatomašnega pridigarja dr. Vinka Škafarja).

Iz mojega življenja - ob zlatem jubileju

Rojen sem bil 2. aprila 1946 v vasi Dolič, župnija Kuzma. Bil je postni čas in prvo leto po 2. svetovni vojni. Pred vojno sta se v naši družini rodila dva otroka, med vojno tudi dva, od katerih je eden umrl kot dojenček, in po vojni še dva – jaz in mlajši brat Jožek.

Ko se v spomilih oziram nazaj, lahko mirno rečem, da sem imel srečno otroštvo. Izobilja ni bilo, a tudi stradali nismo. Mama je z mlajšimi otroki čez poletje skrbela za dom, živino in obdelovanje polj, oče pa je kot zidar s starejšim bratom Štefanom na sezonskem delu prislužil, kar je bilo še treba primakniti za preživetje družine. Čeravno so bile zime ostre, se ne spominjam mraza, ampak zimskih radosti na snegu in čarobnih večerov, ko so se sosede zbirali k skupnim opravilom in smo otroci, če smo bili pridni, lahko poslušali njihove zgodbe in doživetja.

V tistih časih so domovi bili polni otrok in mladine. Mlade je vlekel v svet, in ko se je pokazala možnost, so mnogi odšli na zahod. Tudi starejša sestra Angela je neke junjske nedelje po večernicah odšla čez mejo v Avstrijo. Spomnim se maminega joka in žalosti, ki nas je ob tem prevzela. Tisto leto sem končal 3. razred. Sestra se je kmalu oglasila s pismom in sporočila, da ji je dobro. Pot jo je potem vodila v Ameriko, kjer sta se ji pozneje pridružila še sestra Francka in brat Štefan, in vsa leta je ostala tesno povezana z domom ter nas podpirala. Zame je bila kot druga mama.

Korenine mojega poklica gotovo segajo v ta zgodnji čas, ko sem skupaj z drugimi povsod doživljal skrivnostno prisotnost Boga in vere: v praznikih, nedeljah, v družinski molitvi in čudoviti naravi. Mama ni bila nikoli tako utrujena, da ne bi z nami opravila še razmeroma dolge večerne molitve!

V župnijsko občestvo nas je močno povezoval domači župnik Janez Eljaš. Bil je goreč duhovnik, z nekoliko koleričnim značajem, a srčno dober. Ko smo pri verouku nekoč morali v zvežič narisati vinsko trto z grozdom, si je ogledal mojo risbo, me pohvalil in pojasnil, kakšne sadove lahko obrodi človek, če je trdno povezan z Jezusom.

Ne spomnim se, da bi doma kdaj naravnost govorili o duhovniškem poklicu, tudi ministrant nisem bil nikoli, imeli pa smo v župniji dva semeniščnika, ki sta študirala na Hrvaškem. Ravno ko sem zaključil 8. razred, se je zvedelo, da se v Mariboru odpira Slomškovo dijaško semenišče. Ne vem, od kod se je vzela želja, da bi se pridružil semeniščnikom v Mariboru! To sem zaupal župniku. Ta me je spodbudil in obljubil, da bo uredil vse potrebno. Mama je bila vesela moje odločitve, starejši brat bi me najrajši videl v kakšnem tehničnem poklicu, in tudi meni ta ideja ni bila tuja, oče pa je modro molčal. Sošolec in najboljši prijatelj Rudi, s katerim sva večkrat govorila o skupnem nadaljevanju šolanja, se je vpisal na srednjo tehnično v Ljubljani, jaz pa sem odšel v Maribor.

V Mariboru sem bil sprejet v semenišče, ne pa na gimnazijo, saj nas je večina bodočih semeniščnikov zamudila rok vpisa. Tako smo prvo leto imeli interni pouk, ki ga je organiziralo vodstvo s pomočjo nekaterih mariborskih duhovnikov, ob koncu šolskega

leta pa smo delali izpit iz vseh predmetov. Ni bilo lahko, a nas je večina uspela, in tako so nas razporedili na Prvo in Drugo državno gimnazijo. Jaz sem bil sprejet na Prvo gimnazijo.

Prostori dijaškega semenišča so bili v delu frančiškanskega samostana, iz katerega sta se postopoma umaknili trgovska in glasbena šola. Kljub razmeram, ki še zdaleč niso bile podobne današnjim standardom, je bilo življenje v semenišču veselo in lepo. Ravnatelj Ivan Žličar nas je povezal v družino in nam bil kot oče. S svojim obširnimi znanjem jezikov, matematike in drugih predmetov nam je posebej v začetku bil v veliko pomoč. Ob strani mu je stal prefekt in ekonom Franc Zdolšek. Bila sta rojaka in sta se dobro razumela.

Iz tega varnega gnezda, kjer so nas uvajali tudi v duhovno življenje, smo vsak dan odhajali na gimnazijo, kjer smo se srečevali z zunanjim svetom in se spet vračali v domače zavetje. To je bila nenavadna izkušnja! Sošolci in sošolke so nas imeli radi in profesorji tudi.

Leta srednje šole so hitro minila, in bližala se je matura, z njo pa tudi odločitev o nadaljnjem študiju. In o poklicu. Spraševal sem se, ali bom zmogel poklic, ki zahteva popolno podaritev, sem primeren zanj? Srečal in spoznal sem veliko dobrih duhovnikov, vendar njihova izkušnja ni mogla odtehtati lastne odločitve. Nazadnje sem na tehtnico položil vse ZA in PROTI, in nagnila se je k ZA.

O svojem poklicu ne morem reči, da je sad kakšnega izrednega spoznanja ali doživetja, ampak sad mnogih malih korakov. In seveda molitev. Brez vedno močnejšega notranjega klica 'Hodi za menoj', ne bi bilo mojega duhovniškega poklica.

Jeseni 1965 sem se znašel v bogoslovnem semenišču v Ljubljani. Hiša je bila polna, tako da so nekatere izmed nas morali nastaniti v veliki dvorani, kjer je vsakega čakala študijska miza, nekaj predalov v omari in železna postelja. Bilo nas je dvanajst: dva bogoslovca iz drugega letnika, ki naj bi nam bila v pomoč (prefekta), in deset novincev. Eden od prefektov je bil poznejši ljubljanski nadškof Lojze Uran. Nanj imam še posebej lepe spomine. V pozni jeseni tega leta se mi je vnel kolenski sklep leve noge. V njem se je nabirala voda in tedensko sem moral hoditi na ortopedsko kliniko, kjer so mi vodo punkturali, doma pa sem nosil longeto in zvečer je bilo treba na koleno dajati obkladke. Pri tem mi je velikokrat pomagal prav Lojze in tudi sicer je bil zelo pozoren do vseh. To je delal, kot da je to najbolj normalna stvar na svetu!

Študij na teološki fakulteti je bil zanimiv in z njim nisem imel težav, tudi z življenjem v bogoslovju ne, saj sem imel že izkušnje iz Slomškovega dijaškega semenišča v Mariboru.

Težave s kolenom so se čez poletne počitnice umirile, jeseni pa so se ponovile, in zdravnik specialist se je odločil za operacijo. Mesec dni sem bil v bolnišnici in tri mesece v Zavodu za rehabilitacijo invalidov Soča. To je bil poseben čas preizkušenj in milosti, podoben tistemu, ki so ga sobratje preživljali pri vojaki (zaradi zahtevne operacije sem bil namreč pozneje oproščen služenja vojaškega roka). V Soči smo se pacienti v prostem času veliko družili in tu mi je ob neki priložnosti preprost obrtnik, mislim, da je bil dimnikar, z enim stavkom utrdil poklic neprimerno bolj kot mnoge učene knjige in duhovni pogovori. Še danes sem mu hvaležen!

Po tretjem letniku smo mariborski bogoslovci študij nadaljevali v Mariboru. Iz Ljubljane smo odnesli lepe spomine, spleta so se mnoga prijateljstva in razširili smo svoje obzorje preko štajerskih meja. Bogu hvala za ta čas!

Ob študiju, duhovnem vodstvu in veselem druženju je čas mineval z neverjetno naglico. In že se je bližalo diakonsko in duhovniško posvečenje. To je bil čas, ko je bilo treba ponovno »Izmeriti daljo in nebesno stran«, kot je zapisal O. Župančič. Zavedal sem se, da je odločitev dokončna in da jo moram sprejeti sam. Razlogov, da sprejem Božji klic, je bilo veliko več kot tistih, ki so me odvrčali od njega. In tako sem izrekel svoj DA v zaupanju, da ta, ki kliče, daje tudi potrebno pomoč. Za novomašno geslo sem si izbral Petrove besede Jezusu: »Na tvojo besedo bom vrgel mrežo.«

Duhovniško posvečenje, ki sem ga prejel v mariborski stolnici 29. 6. 1970, je bilo globoko duhovno doživetje. Čutil sem se varnega v objemu Božje ljubezni, obdan s sobraty in s svojimi najdražjimi.

Novo mašo sem daroval v povečani in obnovljeni cerkvi Sv. Kozme in Damijana v Kuzmi, kamor smo se od doma podali peš, potem ko sem na pragu domače hiše prejel očetov in mamin blagoslov. Pot, ki sem jo prehodil tisoč in tisočkrat, me je sedaj vodila v novo življenje.

Moj novomašni pridigar je bil prof. Ivan Žličar, ravnatelj Slomškovega dijaškega semenišča. Pri nas ni bil prvič, saj je v počitnicah rad obiskoval svoje dijake in je tako nekega poletnega dne pripešal tudi do nas. Že od daleč je klical: »Pa sem vas našel!« Ko je mama zvedela, kdo je, je bila vsa iz sebe. Toda ob njegovi preproščini se je povsem sprostila in ga bila zelo vesela!

Ker je bilo duhovniško posvečenje v tistih časih po 5. letniku bogoslovja, smo v 6. letniku poleg študija že prevzeli določene službe. Večina sošolcev je dobila dekret za nedeljskega kaplana v kakšni od župnij naše škofije, jaz pa sem bil imenovan za eno leto za prefekta v Slomškovo dijaško semenišče. Prevzel sem skrb za dijake 1. letnika. Bival sem v semenišču in od tam hodil na predavanja na teol. fakulteto; jutra, popoldnevi in večeri pa so potekali po semeniškem redu. Delo je bilo naporno, vendar mi je dalo veliko in se ga z veseljem spominjam.

Po zaključenem 6. letniku sem bil imenovan za kaplana pri Sv. R. Telesu v Mariboru. Župnija mi ni bila neznana, saj je v njej deloval Drago Oberžan, ustanovitelj Škofijskega pastoralnega sveta in velik pastoralist. Ko sem se šel predstaviti tamkajšnjemu župniku, najprej nisem našel župnišča. Misleč, da je blizu cerkve, sva se s prijateljem Poldetom Kvasnikom napotila k najbližji hiši. Zunaj ni bilo nikogar, vrata z dvoriščne strani pa odprta. Vstopila sva, se vzpenjala po stopnicah in gledala, če je kje kakšen napis, nazadnje pa sva se znašla na podstrešju! Ko sva ugotovila, da nisva v pravi hiši, sva neopazno odšla. Župnišče, ki je od cerkve oddaljeno nekaj minut in je postalo za osem let moj novi dom, sva potem seveda našla. Sprejel naju je prijazen župnik Tone Žerdin, ki mi je postal mentor in prijatelj.

Župnija Sv. R. Telesa je bila zelo živa. Imela je močno župnijsko jedro, veliko otrok je prihajalo k verouku, obstajala je močna mladinska skupina, na jugu župnije pa je leta 1970 začela delovati podružnična kapela Sv. Križa. Poleg maš ob koncu tedna smo tu organizirali verouk za okoliške otroke. Tako se je začelo oblikovati novo jedro. Večino verouka sva imela midva z župnikom.

V času kaplanovanja sem ostal povezan s Slomškovim dijaškim semeniščem, saj sem po odhodu bil določen za spirituala. Z dijaki sem se srečeval tedensko, na ravni Maribora pa smo ustanovili Pomursko študentsko skupino, ki sem jo vodil več let. Župnik T. Žerdin me je »okužil« s planinami. Ker se je stanje po operaciji kolena z leti izboljšalo, sem precej let vodil mlade na izlete v naše prelepe planine.